

at han saa faar en anden Konklusion, men vi Andre mene, at Loven er rigtig, og altsaa ere vi berettigede til at bruge det Forsvar for Loven imod den Mening, som det ærede Medlem mener er almindelig, men som jeg ikke tror er saa almindelig. Jeg tror, at jeg kunde hvis jeg ansaa det for passende, nævne ansete Handlende, som ere af en anden Mening, men det vil jeg ikke indlade mig paa, thi vi kunne jo ikke forbyde os i disse tilmed noget vrelende Meninger. Men een Ting endnu vil jeg sige med den ærede Formands Tilladelse, uagtet det kommer frem paa et senere Punkt. Jeg ser, at Grossererseksitetets Komite meget bestemt har udtalt sig for et Forslag, som er fremkommet fra et Mindretal i Udvalget, nemlig det, hvorefter disse Konkursboers Behandling i Kjøbenhavn, naar det var Handelskalkulatioer, skulde overgives til Sø- og Handelsretten. Hvis Rigsdagen vil gaa ind paa det, saa tror jeg, at der vil, ad den Vej paa den allersikkerste Maade foregaa den Udvikling, den Samvirken mellem Loven og den almindelige Mening i Handelsstanden, under saadanne Former og med et saadant Ansvar, at det ikke blot bliver en saadan almindelig Stemning, der rører sig, men at det virkelig bliver en sædvanmæssig Udvikling paa Grundlag af den gjældende Ret. Om jeg huster ret, gjorde baade den ærede Ordfører og den ærede Formand den Betragtning gjældende, og i alt Fald er det uimodsigeligt, at ved ethvert saadant nyt Princip's Indførelse i Lovgivningen kan man være ganske sikker paa, at den tidligere Tradition hos Dommeren vil føre til, at man ved den nye Regels Anvendelse vil gaa meget varsomt frem. Det er en Bestemmelse, som kun vil blive brugt efter streng samvittighedsfuld Drøvelse, og Sandsynligh den vil snarere være for, at den bruges for varsomt, end at den skulde bruges for strengt, og dobbelt vil jo Garantien i saa Henseende stige i de allerfleste og vigtigste Tilfælde, dersom Afgjørelsen lægges i Hænderne paa en saadan sammensat Handelsret som den i Kjøbenhavn; og selv de Afgjørelser, der ikke gjælde Kjøbenhavn, ville i høj Grad blive paavirkede gennem den Udvikling, der foregaar gennem den kjøbenhavnske

Handelsstands Medvirking, under en retskyndig Dommers Forsæde. Jeg tror, at det gjælder paa flere Punkter i Loven, at man ikke kan Andet end se ud over det enkelte Afsnit og tage Hensyn til de følgende, og hvad jeg her har berørt, er med Hensyn til Lovens Gjennemførelse et meget vigtigt Synspunkt, som jeg allerede her har villet fremhæve, da jeg ser, at dette Forslag, paany er kommet frem i Andragendet. — Udvalgets Forslag til § 25 maa jeg betragte som et Redaktionsforslag, og jeg tror paa ingen Maade, at det, naar man fastholder § 24, kan forsvares at udelade det andet Stykke af § 25. Jeg kan i saa Henseende ganske henholde mig til den ærede Ordfører, som klart fremstillede Sagen, og den Forskjel, som det meget ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Melchior) mente, at der derved blev gjort mellem forskjellige Arter af Verker — det er iøvrigt ogsaa Noget, som har været omhandlet tidligere — er efter Alt hvad jeg kan se, i det Høieste en faktisk Forskjel, men ikke nogen retlig Forskjel, og derfor kan man ikke derpaa bygge Fordringen om en forskjellig Lovbestemmelse. — Om Forslagene til §§ 26 og 27 anser jeg det ikke for nødvendigt at sige Noget. Med Hensyn til det ærede kjøbenhavnske Medlems Forslag til § 30 maa jeg ganske slutte mig til, hvad der blev udtalt af Ordføreren, at det virkelig er uantageligt. Efter hele Lovforslagets Bygning gaar det ikke an saaledes paa et enkelt Punkt at ignorere Hensynet til de Friste, som Loven iøvrigt tror at maatte opstille for at kunne opføre sin hele Bygning. Lovforslaget holder væsentlig paa den Grundantfælsel, at Kreditorerne som Helhed skulde udøve den væsentlige, indgribende og afgjørende Indflydelse paa hele Bøets Gang; men dersom den formelle Ret ikke skal blive en virkelig Uret, maa der nødvendig træffes Bestemmelser saaledes, at det gøres de Paagjældende muligt at møde, at overvie Sagen i Forening og træffe Dispositioner, og saa gaar det ikke an af andre Grunde at pille enkelte Forhold ud og for dem træffe andre Bestemmelser, men man maa i det Hele fastholde de Bestemmelser for Kreditorernes Indtaldelse, som man anser for forvarlige.